

N.F.S. Grundtvig “Professor Svenn Hersleb”

Offentliggjort første gang i *Grundtvigs Værker* version 1.13, november 2018

Denne pdf er en læseversion af værket uden kommentarer. Værket findes digitalt med punktkommentarer, indledning, tekstredigering og faksimiler på www.grundtvigsværker.dk

Tekstkilder

A *Førstetrykket*, 1836 (SJ: 565)

Andre udgaver

PS *Poetiske Skrifter* 6

US *Udvalgte Skrifter* 8

VU *Værker i Udvalg* 8

Teksten er etableret af Stine Holst Petersen

Punktkommentarer, indledning og tekstredigering er skrevet af Stine Holst Petersen, redigeret af Klaus Nielsen og Kirsten Vad

Tilsyn ved punktkommentarer og indledning ph.d. Jes Fabricius Møller

PDF ved Kim Steen Ravn

Copyright: *Grundtvigs Værker* 2024

[A:609]|PS:145|US:129|VU:97

Professor Svenn Hersleb.

¹ *Ungdoms-Ven fra Nordlands Klipper!*

Allerede nu ei meer?

Saa i Støvet Styrken glipper,

Kun hvad Almagt vil, det skeer!

Ei er Bønnerne saa fromme,

De kan bøie Dødens Domme,

De kan bane Livets Vei!

² |PS:146| Det er jo kun stakket siden,

Vi, i Daners Hoved-Stad,

Lang udspandt os Leve-Tiden,

Hvor i Ungdoms-Kraft vi sad,
Haabed, i hinandens Følge,
Herre-Færd paa Livets Bølge
Til Udødeligheds Havn!

3 Ja, vort Barne-Liv forleden,
I vor Ungdoms bedste Aar,
Under Krigen midt i Freden,
For mig som den Dag i Gaar,
|VU:98Tænkde jeg, see, det er Sorgen,
Kom maaskee igien i Morgen,
I vor Manddoms Efter-Høst!

4 **|US:130**Men naar jeg mig ret besinder,
Tæller Aar og Bølge-Slag,
Med Cypresser og Kiærminder,
Sørge-Flor og Konge-Flag,
Jeg dog nødes til at sande:
Der løb meget Vand til Strande,
Siden vi gik Haand i Haand.

5 **|A:610***Lise* var min lille Pige,
Det er hendes Datter nu;
Der og var et *Twilling-Rige*,
Kommet neppe meer ihu:
Fædre-Landet for os Begge,
Nu med meer end Odd og Egge
Skarp adskilt som "Mit og Dit."

6 Ja, i Norden brast det stærke,
Brast det gamle Hjerter-Baand,
Løve-Baand i Skjold-Mærke,
Knyttet med en Barne-Haand,
|PS:147Det og vorder seent beskrevet,
Alt hvad da blev sønderrevet,
Mellem Nordens Kiøl og Klint.

7 Drømme maae vel unge Sjæle,
Som de drømde sødt hos os,
At al Verdens Grændse-Pæle
De kan dristig byde Trods,
Før de ældes, dog de lære:
Til i Støvet fri at være
Der vil meer end Kæmpe-Drøm.

8 Sendte vi end over Stranden

Venne-Hilsen mangan Gang,
|VU:99|Døde dog, som for hinanden
Dovre-Fjeld og *Dane-Vang*,
Var og vi, trods al vor Spørgen,
Al vor Stritten, al vor Sørgen,
Hele vor Kiærminde-Krands.

9 |A:611|US:131|Derfor nu ei brast den Kiæde,
Der os fordum sammenbandt,
Nei, jeg føler det med Glæde,
Nu den Bruddet overvandt,
Nu opløstes med din Smerte
Brynjen om dit Kæmpe-Hjerte,
Varmt det slaæer mod Vennens her!

10 Ja, lad kun de stærke Aander
Smile ad vor gamle Tro,
At hvad her sig ædelt vaander,
Hisset vinder salig Ro!
Det var dog vor Trøst paa Jorden,
Og fra Arilds-Tid i Norden
Gladhjem laae bag Kæmpe-Høi!

11 |PS:148|Dog, skiøndt hist i Morgen-Røden
Gladere vi sees igjen,
Ikke jeg paakalder Døden,
Aldrig bliver jeg dens Ven,
Dertil er for kiært mig Livet,
Selv som det os her blev givet
Guddoms-Kaar at kiende halvt.

12 Ogsaa jeg er vist nok graanet,
Visnet er min Rosen-Flor,
Og som Du er Meget daanet
Af mit Kiæreste paa Jord,
Men, om ei som Blomster-Haven,
Dog langt skiønnere end Graven
Er den rige Abild-Gaard!

13 |VU:100|Ja, selv Roserne de røde,
Blomster-Slægtens Dronning-Kuld,
Er end ei for mig uddøde,
Mylre favert op af Muld;
Hvor de voxer hos de Unge,
Jeg dem med den Danske Tunge

Kalder mine i min Æt.

- 14 |US:132|Ja, naar Gud os Sæd har givet,
Og vi Barnet mindes let,
Da forynges vi med Livet,
Som det blomstrer i vor Æt,
|A:612|Da kan ogsaa gamle Skjalde
End med Liv og Lyst gjenkalde
Føraars-Duft og Sommer-Glands!
- 15 Ach, men Du var Skole-Mester,
Sønneløs blandt Klipper graa,
|PS:149|Dømdes til at skabe Præster
Med hvad kun vil lidt forslaae:
Med Anviisning paa de Døde,
Skygge-Værk og Orme-Føde,
Døde Sprog og Bogstav-Skrift!
- 16 Derfor tit jeg Dig beklaged,
Mens Du droges med din Død,
Høiærværdig men bedaged,
Her for stiv og hist for blød!
Alt for god til Præste-Mager
For Hans Blik, som Alt randsager,
Han Dig fare lod i Fred!
- 17 Derfor tidlig jeg opkaldte
I min Søn min Ungdoms-Ven,
For hvad Fimbul-Vinter kvalte
Snart i Vaar at see igien:
For mig til de gamle Dage
En *Svenn Hersleb* at opdrage,
I hvis Barm ei findes Svig!
- 18 |VU:101|Ja, det er dit Efter-Mæle,
Sjeldne Roes af Sandheds Mund,
Dyrebar for ædle Sjæle,
Fremfor Alt i Dødens Stund:
Ærlig, ydmyg, ufortrøden,
Barn i Fryd og Ven i Nøden,
Haded Du kun Løgn og Svig!
- 19 |US:133|Fred da med dit kiære Minde!
Som med Sjælen, hvor den nu
Seer, de stavred ei iblinde,

Som kom "Verdens Lys" ihu,
|PS:150| Seer og løst den store Gaade:
Død i Herrens Huus kan raade,
Skjøndt Hans *Ord* er *Liv* og *Aand*!

20 |A:613| Dog, den løses og paa Jorden,
Skjøndt Din Tro det overgik,
Ja, den løser sig i Norden
Meer og meer hvert Øieblik;
Thi da Aanden kom til Orde,
Brat vi saae, hvad Bogstav gjorde,
Snart vi see hvad Aand formaaer.

21 Naar da Alt igien oplives,
Hvortil Aand har Odels-Ret,
Da med Døden skal fordrives
Kiv og Splid fra *Odins* Æt,
Fenris-Ulven kneblet fraade,
Lære, sig til liden Baade,
Aandens Ord er Mundens Sværd!

22 Ei med Sværd og ei med Bue,
Ei med List og ei med Vold,
Skal hinanden underkue
Yngve-Frey og *Norr* og *Skjold*,
Men fribaarne sig forbinde
Mod hver Freds og Friheds Fiende,
Taale godt hinandens Brøst.

23 |VU:102| Saa i Ungdoms-Aar vi nemmed
Venskabs Lov paa Mark og Fjeld,
Naar ei meer den klinger fremmed,
Dages det til *Nordens* Held,
Dages op, at *der* for Sjæle
Sattes ingen Grændse-Pæle,
Fordi Aanden er kun een!

24 |PS:151|US:134| Snart skal denne Morgen-Røde
Rinde op til Fiendens Harm,
Bjerg og Bøg derunder gløde,
Som vor Ungdoms Kind og Barm,
Dans og Nors og Gauturs Løve
Kiækt i Soel-Bad Styrke prøve
Kun med ædel Kappe-Lyst!

25 Det var søde Ungdoms-Drømme,

Sukked Du vist mangen Gang,
Dukkende i Minde-Strømme
Fra den grønne Dane-Vang,
|A:614| Men hos Dig dog vel opgivet
Som en Drøm var Folke-Livet
I det store Fædreland!

26 Det var meer end søde Drømme,
Siger jeg, skjøndt Du er død,
Det var Nordens Minde-Strømme,
Nyaars-Dagens Moder-Skiød,
Der skal brat som Soel fra Vove
Kaste Glands paa Fjeld og Skove,
Guld-Sæd strøe paa Fyrresvold!

27 Kløgtens Nisse! peg kun Finger!
Graanet Skjald det ændser ei,
Overseer paa Fugle-Vinger
Let den slagne Alfar-Vei,
Bruger hvad han fik til Bedste,
Syn og Sang for Borg og Fæste
Og for visse Leve-Brød!

28 |VU:103| Seer tilfjelds Man Soel oprinde,
Mens i Dal det mulmer end,
|PS:152| Hvad da over Klippe-Tinde,
Hvor paa Vinger fares hen!
Kan ei selv ved Midnats-Tide
Øiet der faae Nyt at vide,
Skimte Glimt af Morgen-Gry!

29 |US:135| Forskiel end der er paa Drømme,
Som i *Agamemnons* Tid,
Forudsagt skal Fremtid dømme,
Aand er meer end Mande-Vid,
Den er *Livs-Kraft* fra det Høie,
Af den funkler Skjaldens Øie,
Med den flyver Skjaldens Ord!

30 Var da *Aand* der over Issen,
Naar jeg kvad om Nordens Held,
Trods alt Vrænge-Spil af Nissen,
Det skal sees paa Mark og Fjeld,
Og engang med Rune-Staffe
Ristes paa to Venners Grave:

Det var deres Morgen-Drøm?

N. F. S. Grundtvig.
